

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κίμνιαν ἀρχήν·

Ἔτος δευτέρον.

Ἀθῆναι, 30 Ὀκτωβρίου 1883

Ἀριθ 28+140

Ὅλος

Ὁ κόσμος ὁ ἑλληνικὸς διάβασε τὸ διαβόητο τηλεγράφημα τοῦ Παρισίου, ποῦ ἔλεγε ὅτι οἱ ἀδερφοὶ ἀρβανίταις γύρεψαν ἀπὸ τὰς δυνάμεις τὴν ἐνωσί τους μ' ἐμᾶς καὶ μέχρι ἐξοντόσεως.

Καὶ τὸ πιστέψαμε ὅλοι, καὶ χαρίκαμε ὅλοι, ξέρετε ὅμως πῶς φτειάστηκε αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα καὶ τί μπερμπατιὰ ὑπαρχε εἰς τὸ μέσο ;

Ἀκούσετε καὶ φριξέτε.

Αὐτὸς ὁ μισάνθρωπος ποῦ γράφει τοὺς *Καιροὺς*, ἐσκέφτηκε καὶ ἐσυλλογίστηκε, καὶ συνέλαβε τὴν ἰδέα νὰ κλέψῃ τὴν κυβέρνησί μας, καὶ ἐπίασε καὶ συνεννοήθηκε μὲ ἕνα Βελῆ Γκέκα ἀρβανίτη ποῦ εἶναι στὴν Κέρκυρα, καὶ αὐτὸς σὰν αὐτοχειροτόνητος γαδάχος μὲ τὰ μεγάλα αὐτὰ, ἐπίασε καὶ ἔστειλε ἐξ ὀνόματος τῶν ἀρβανιτῶν, χωρὶς νὰ ἔχουν ντίπ χαμπέρι ἐκεῖνοι, μιὰ λέει διακοίνωσι στὰς Ἑυρωπαϊκὰς δυνάμεις, τὴν ὁποία ἔχει γραμμένη ὁ κουτομισάνθρωπος, καὶ γράφει μέσα γιὰ Μποτσαρέου, Θεμιστοκλίδες, Καραϊσκάκιδες, Μεγάλους Ἀλεξάνδρους καὶ μόνο τὸν Αἰσωπο ξέχασε νὰ βάνῃ μέσα καὶ τὸν Θεραίτη, τὸν ἀυθαδέστατον τῶν ἀνθρώπων καὶ τὸν κκοιθέστατον καὶ φύλλον *Τίμωννα* τὸν μισάνθρωπο, ποῦ γράφει στοὺς *Καιροὺς*.

Τώρα θὰ μοῦ πῆτε, καὶ τί κακοήθεια ἔκανε αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος γυρεύοντας τὴν ἐνωσί τῆς Ἀλβανίας μετὰ τῆς Ἑλλάδας;

Σταθῆτε ντέ. Γιὰ νὰ πάρωμε τὴν Ἀλβανία, καὶ τὴν βόρειο μάλιστα, πρέπει πρῶτα νὰ πάρωμε τὴν ἀποδέλοιπη Ἠπειρο καὶ ὅλη τὴν Μακεδωνία ὡς ποῦ νὰ φτάσωμε κεῖ. Ἀλλὰ κι' αὐτὸ, ἂς υποθέσωμε πῶς δὲν εἶναι τίποτα, κι' ἂς υποθέσωμε πῶς ὅτι θὰ εἴχαμε τὴν Ἀλβανία μιὰ ἰδιαίτερη κατὰχτησι ξεχωριστὴ μὲν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ θὰ ἦτανε καὶ αὐτὴ Ἑλλάδα, ἀπαράλλαχτα ὅπως ἔχουν τόσαις κατακτήσεις καὶ ὅλα τὰ εὐρωπαϊκὰ ἔθνη σ' ἄλλα μέρη.

Αὐτὸ πάει καλά, ἀλλὰ ὁ φίλος *Τίμωννας* δὲν συλλογίστηκε περὶ ἐνωσις Ἀλβανίας, ἀλλὰ περὶ ἐνωσις τῆς σακκούλας του μὲ τὴν σακκούλα τοῦ κεντρικοῦ ταμείου, καὶ ἀφοῦ ἔφταισε τὰ ψεύτικα τηλεγραφήματα καὶ τὰ ψεύτικα ἔγγραφα τοῦ καπετὰν Γκέκα, ἔστειλε ὕστερα κἀτι μπαγαμπόντες στὸν Τρικούπη καὶ τοῦ γύρευαν παραδες νὰ τοὺς δώσῃ καὶ ὅπλα γιὰ νὰ ἐπαναστατήσουν τοὺς ἀρβανίτες, οἱ ὁποῖοι οὔτε στὸν ὕπνο τους εἶδαν τέτοιαις κλεφτοεπαναστάσεις καὶ

οἱ ὁποῖαις μάλιστα προέρχονται ἀπὸ τέτοιους ἀχρεῖους καιροῦς.

Μ' ἄλλα λόγια ὁ *Τίμωννας* ὁ μισάνθρωπος τῶν ἀθλιῶν *Καιρῶν*, θέλησε νὰ κἀνῃ πλιάτσικα ἐκμεταλλεῦμενος καὶ αὐτὸ τὸ ἐρώτερο τοῦ κἀθε ἀνθρώπου, τὴν πατρίδα του, θέλησε δηλαδῆ; ν' ἀνοίξῃ πετσώματα καινούργια γιὰ νὰ ζήσῃ.

Κατὰ εὐτυχίαν ὅμως ὁ Τρικούπης μ' ὅλη τὴν κουταμάρα του τὰ κατάλαβε τὰ βρώμια καὶ κρόμνισε ἀπὸ τῆς σκάλας τοὺς κῆρ πλιατσικοκλέφτες καὶ ἔτσι ἔμεινε ὁ μισάνθρωπος *Τίμωννας* μὲ τὸ ψευτοτηλεγράφημα τοῦ στὰ χέρια καὶ μὲ κἀτι ἄλλα ἀκόμα.

Καὶ ἀπόδειξις τῆς ἀλήθειας γιὰ ὅλα αὐτὰ ποῦ σᾶς λέω, εἶναι, ὅτι τὴν ἴδια μέρα ποῦ ἔφταισε τὸ τηλεγράφημα ἀπὸ τὰ Παρίσια ἐδημοσίεψε καὶ ὁ *Τίμωννας* ὁ μισόπατρις τῶν *Καιρῶν* τὸ σπουδαῖο ἔγγραφο τοῦ Κερκυραίου καπετὰν Γκέκα, χωρὶς νὰ ἔχῃ γινῶσι γι' αὐταῖς τῆς μπερμπατοδουλειῆς ὄχι πλέον ἠκυβέρνησις, ἀλλ' οὔτε κἀν αὐτὸς ὁ συντάχτης τοῦ μακαρίτη *Γαδάρου*, ἐκτὸς τοῦ σωστοῦ γαδάρου τῶν ἀθλιῶν *Καιρῶν*.

Αἱ μωρὲ ἀδέρφια σὲ τί ἀχρεῖους καιροῦς ζοῦμε, ἄλλο δὲν μᾶς ἀπομένει, ἀφοῦ προδίνομε τὴν πατρίδα μας γιὰ νὰ ζήσωμε μὲ τὸν κίνδυνο καὶ τὸ ρεζιλίκι αὐτῆς, παρὰ νὰ γίνωμε καὶ ρουφιάνοι τῶν ἰδίων ἀδεοφάδων καὶ γυναικῶν μας, καὶ νὰ σᾶς πῶ, ἐγὼ τὸ ἐλάχιστο παρὰ νὰ γίνω προδότης τῆς πατρὶς μου, καλλίτερα νὰ γίνω ρουφιάνος, νὰ μοῦ βγάξουν καὶ τὸ καπέλο ὡς κἀτω καμπόσοι καμπόσοι, καὶ ὄχι ὅλοι ὡς προδότη τῆς πατρὶς νὰ μὲ φτύνουν στὰ μούτρα, ὅπως ἐγὼ ἐν ὀνόματι ὅλης τῆς Ἑλλάδας λέω στὸν μασκκαρῶνθρωπο τῶν *Καιρῶν* :

Φτοῦ σου, ἀθλιε ρυπαρογράφε.

Τί γίνεται

Ἡ ὑπόθεσις ἢ περιλάλητη τῆς κατηγορίας τοῦ δημάρχου μας ; Ἀνθρακες πεπυρακτωμένοι καὶ ἀναμένοι ἦτανε καὶ ἐσθυσαν, φούσκες ἀπὸ σαπουνάδα ἦτανε καὶ ἐσπασαν, καπνὸς ἦτανε καὶ διασκορπίστηκε καὶ πλακάκια τέλος ἦτανε τὰ ὁποῖα ἀφοῦ μισοῦσκεπεπάστηκαν σκεπάζτηκαν πάλι ξανὰ, γιὰτὶ ὁ μασκκρατζίτικος Φιλήμων ἔχανε.

Ἄμ τάξερα ὁ φουκαρᾶς, τάξερα, καὶ γι' αὐτὸ σᾶς προσέπα πῶς γιὰ τὴν ὑπόθεσι τοῦ δημάρχου θὰ σᾶς μιλήσω ἄλλη φορὰ

δταν δώ τὸ ἀποτέλεσμα, καὶ ἰδοὺ τόρα, κύριοι μου, ποὺ οἱ κατήγοροι τοῦ δήμαρχου βγαίνουν μασκαράδες τῶν μασκαράδων καὶ βασιλίδες τῶν γαδάων, καὶ ἀντὶς ἀπὸ ἀναγνωρισμένοι μασκαράτζικίδες ποὺ ἦταν καὶ φαίνονταν, φωνάκανε καὶ ἀποκαλυφθήκανε σωστοὶ καὶ ἀκέραιοι μασκαρομασκαράδες.

Ο. Δευθυνήτης
τοῦ ξενοδοχείου τῆς Ἀθῆνας παρακαλᾷ νὰ ἐβῆ αὐτοῦ ἀπὸ τὸ σπίτι μου, ἀν-θέλη, μὲ ἑκάτὸ δραχμῆς στὴ τσέπη καὶ παραλάβει μιὰ σημείωσι τὴν ὁποία μούδωκε ὁ Ἰωάννης Τσανετάκης νὰ τοῦ δώσω.

Τώρα σεῖς οἱ ἄλλοι οἱ φιλοπερίεργοι θὰ μὲ ρωτήσετε, μὰ γιατί δὲν σὰς δῶνα νὰ καταλάβετε τὴ διαβολοῦπόθεσις εἶναι αὐτὴ ποὺ καταδέγεται καὶ ὁ Παλιάρθρωπος νὰ τὴν γράψῃ ἀπόξω ἀπόξω; Αἶ, φιλαράκοι μου, δὲν κάνει νὰ τὰ ξέρετε οὐλα, καὶ πρέπει νὰ ἦστε ἱκανοποιημένοι, δταν δὲν μπορῆτε νὰ κάνετε τὴν δουλειά σας νὰ ἦστε λέω εὐχαριστήμενοι καὶ στ' ἀπόξω ἀπόξω.

Θυμᾶστε

προχτὲς ποῦ σὰς ἔγραφα πὼς ἐγράφη μιὰ κατσίκα μὲ τὰ κατσίκοπουλά της; Αἶ, δὲν ἦταν κατσίκοπουλα, ἀλλὰ κατσίκοπουλίνες καὶ ὡς ἔγκυες μάλιστα ὡσπερ καὶ ἡ μάνα τους, ὥστε οὐχὶ τρεῖς κατσίκες, ἀλλὰ ἕξ μὲ συμπάθειο καὶ ὡς ἐγκιστα κομματίνα κατσίκιων. Αὐτὰ λοιπὸν τὰ βρῆκε καὶ τὰ φύλαξε ὁ ἀξιοτίμος συμπολίτης μας κύριε κύριος Ἀθανάσιος Πυριοβολόπουλος καὶ τὰ παράδωκε σὲ κεινοὺς τοὺς πτωχοὺς ποὺ τὰ εἶχαν χαμένα, ἅμα ποὺ διάβασε τὴν πηληναυρικὴ μὲς γνωστοποίησι, ὥστε γὰ τὴν τιμιότητα του, κ' ἐγὼ καὶ σεῖς καὶ κείνοι πούχασαν τὰ κατσίκια καὶ τὰ βρῆκαν, τοῦ ξεφράζουμε ἕνα μεγάλο δημόσιο εὐχαριστῶ.

Ἐλαβα ἕνα γράμμα

καὶ γράφει τὰ ἐξῆς: «Κατερίνη Μανούσου νὰ μὴν τὴν ἀκούσης τὰ ὅσα θὰ σοῦ πῆ ὡς περὶ τὸ νοσοκομεῖον, διότι εἶναι κακῆς διαγωγῆς.» Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, θὰ πῆ ὅτι κατὶ βρωμοδουλειαῖς θὰ συμβαίνουν στὸ νοσοκομεῖον, καὶ γι' αὐτὸ τὸν λόγο παρακαλᾷ ἡ κυρὰ Κατερίνα, νὰ ἐβῆ νὰ μὴν τὰ βγάιν φῶρα ὅλα, γιὰ νὰ τῆς τὰ τὰ βγάιν κ' ἐγὼ φῶρα! Ἄς μὴν φρεθῆ τίποτα, γιατί καὶ τίποτα δὲν θὰ πάθῃ, ὅταν πῆ τὴν ἀλήθεια.

Πρὸς τὸν συμβολαιογράφο

Γαϊτάνο. Πλήρωσε, καυμένε, τῆς λίγες δραχμῆς σὲ κείνον τὸν ἄνθρωπο ποὺ σοῦ ἐργάστηκε ἕνα μῆνα, γιατί φωνάζει καὶ χαλὰ τὸν κόσμο. Ἐπὶ τίμιος ἄνθρωπος καταδέχεται τόρα νὰ θές τοῦ ἄλλουνοῦ τὸ κακὸ;

Αὐτὴ ἡ ἐταιρεία

τοῦ Γκαζιῦ κατάνησε πλέον σκυλι ἀμολυτὸ καὶ ὅ,τι θέλει κάνει χωρὶς κίνεις νὰ τῆ: συμμαζέψῃ τὸ σκουινί.

Πότε ἀπὸ τὴν ὁμορφὴ κατσκευὴ τοῦ γκαζὶ μὰς ἀφίνει στὰ σκουτεῖνᾶ, καὶ πότε τόσο ὠρκεν φέγγουν τὰ φανάρια ποὺ νομίζει τινὰς πῶς εἶναι κολοφωταῖς, ἢ δὲ τοποθέτησι τῶν σωλῆνων καὶ φαναριῶν γίνεται μὲ τόση προσοχὴ, ὥστε ξεθυμῆνον τὰ περισσότερα κὰ βρωμολογοῦν τὰ σπίτια καὶ οἱ δρόμοι.

Νὰ, ἀν δὲν πιστεύετε πηγαίνετε στὸ ταχυδρομεῖο καὶ ἀν δὲν βουλώσετε τῆς μύτες σας νὰ ἦστε βέβαιοι πῶς θὰ βγῆτε σκατημένοι ἐκτὸς τῶν ὑπελλήλων τῶν ὁποίων πλέον, φαίνονται, πῶς ἐτυνήθισε ἡ μύτη στὴ βρωμα, τί δὲ νὰ ποῦμε γιὰ τὸ φανάρι ποὺ εἶναι στὴν αὐλὴ τῆς φυλακῆς τοῦ προφυλακείου ἐκεῖνο ὃ ἀνέψῃ κἀμμιὰ ὥρα σὰν μπουρλότο καὶ δὲν εἶναι παραδόξο νὰ πᾶρουν φόρο ὅλοι οἱ σωλῆνες; καὶ δοῦμε τὴν Ἀθῆνα σὰν ἄλλη Πομπηία.

Σεῖς κύριοι φρέσκοι δημοτικοὶ συμβουλάτορες μὲ τὰ παλαιὰ σας λόγια ὑποσχέσεις καὶ κολοκῦθια στ' αὐτιά σας, γιατί δὲν τῆς πατάτε αὐτῆς τῆς ψευδοεταίρειας μιὰ διαμαρτύρησι νὰ μάθῃ πῶς νὰ κροῦδῆ καλλίτερα μιὰ δλοκλήρη πολιτεία;

Ἄμ' ἀπὸ χαμένα κούρουπια τι καλὸ νὰ περιμένῃ τινὰς.

Κύριε Τρικούπη,

θακοῦ πὼς ὑποσχέθηκες νὰ παραλάβῃς εἰς τὸ κῆψιμο τοῦ καπνοῦ καὶ τοὺς ντόπιους καπνοκόφτες, πράγμα ποὺ δὲν εἶδμε ἀκόμα νὰ κάνῃ, ἀλλὰ κουβαλᾷς ἕλο ἕνα ξένους καπνοκόφτιδες, οἱ ὁποῖοι τόσο ἐμπειροὶ εἶναι, ὥστε χαλασαν καὶ τῆς ζυγαριαῖς ποὺ θὰ ζυγίσουν τὸν καπνὸ, μίλησε καὶ κεινοῦ τοῦ ἀρχιμάστορα τοῦ Σκουπίδη, νὰ φέρεται μὲ τρόπο ὅταν πᾶν καὶ τοῦ μιλῶν οἱ ντόπιοι καπνοκόφτιδες, καὶ νὰ μὴ νομίζῃ πῶς κρατᾷ τὸν πάπα ἀπὸ τὰ γενεῖα.

Ὅριστε καὶ ἄλλος μαγκούφης ποὺ μὰς τὸν κουβάλησαν νὰ μὰς κάνῃ τὸν καπετᾶν πασᾶς.

Μούτρα γιὰ σιδερωμα.

Ἀπὸ τὴν Λάρισα

μοῦ γράφουν πολλοὶ Λαρισαῖοι νὰ γράψω καὶ ἐπαινέσω τὸν γενναῖον λοχίαν τοῦ μηχανικοῦ Γραικὸν Γεωργίου γιὰ τὴν γενναιότητα ποὺ εἶδειε στὴν πλημμύρα διασώζοντας πολλοὺς μὲ κίνδυνο δικό του ἐργαζόμενος μέρα νύχτα ἀκούραστα μέσα στὰ νερά.

Ἐγὼ θεωρῶ κάθε ἔπαινο στὸν λοχία μας ἑλως διόλου περιττὸ, διότι τίποτα ἄλλο δὲν ἔκανε παρὰ ἐξεπλήρωσε μόνο τὸ χρέος του, καὶ τὸ χρέος μάλιστα ἐκεῖνο ποὺ κάθε ἄνθρωπος πρέπει νὰ κάνῃ στὸν ὁμοῖόν του, ὅταν τὸν βλέπῃ κινδυνεύοντα.

Μ' ὅλα ταῦτα ἐγὼ, ἀν ἤμουνα κυβέρνησις θὰ τοῦ ἔστελνα ἕνα ἀκόμα γαλιναῖα μέσα σὲ ἕνα φάκελο καὶ θὰ τοῦ ἔγραφα.

«Τῷ φιλανθρώπῳ καὶ γενναίῳ λοχίᾳ Γεωργίῳ Γραικῷ δίνε-νεταὶ αὐτὸ τὸ σῆμα γιὰ νὰ τὸ βλέπουν οἱ ὁμοῖοι του καὶ μιμοῦνται τὸ παραδειγμα του».

Βασιλικὴ διαταγὴ

καὶ τὰ σκυλιὰ δεμένα. Βγῆκε λοιπὸν μιὰ ἐγκύκλιος τοῦ ὑπουργοῦ τοῦ πολέμου. ἦγουν τῶν στρατιωτικῶν καὶ λέει, ὅτι ὁποῖος στρατιώτης ἢ ὑπαξιωματικὸς βρισκόμενος μεθυμένος χτυπήσει ἢ προσβάλλει ἕνα πολίτη ἢ ὁμοῖόν του ἢ κάνει στραπάτσο ὅ,τι δῆποτε, δὲν λαμβάνεται πλέον ὑπ' ὄψιν τὸ μεθῆσι του ἀλλὰ θὰ καταδικάζεται ὅπως καὶ ὅταν ἔκανε τὴν πράξιν ἀξέμεθυστος.

Αὐτὸ τὸ διάταγμα εἶναι ἕνα σπουδαῖο χαλιναῖο γιὰ καμ-πόσους ἀρκαντάσιδες, ποὺ μεθοῦσαν καὶ χαλοῦσαν τὸν κόσμο καὶ ἐπειτα γιὰ ἀθώωσίν του, ἔλεγαν πῶς ἦταν μεθυμένοι καὶ δὲν ξέραν τί κάνουν.

Μ' ἀρέσει αὐτὸ τὸ μανιφέστο, γιατί πρέπει νὰ ὁμολογή-σωμε ὅτι μερικοὶ τὸ εἶχαν παραξυλώσει μὲ τὸ μέθα καὶ χτύπη.

Τώρα λοιπὸν κύριοι στρατιωτοῦπαξιωματικοὶ παρακαλοῦμε ὅταν θὰ πίνετε, νὰ πίνετε τὸ κρασί ὄχι μὲ τὸ γαλόνι ἀλλὰ μὲ τὸ μέτρο.

Οἱ κύριοι Πατρινοὶ

ὡς καθὼς μάθατε ἀρνοῦνται νὰ πληρώσουν τὸν φόρο τοῦ κρασιοῦ. Γιὰ τὴν ἀπόφασίν τους αὐτὴ εἶναι ἀξέπαινοι τόσο, ὅσο καὶ ἀξιοκατάκριτοι, καὶ ἀξίεπαινοι μὲν, διότι κυττάζουν τὸ συμφέρον τους, καὶ πῶς νὰ μὴ πληρώσουν, ἀξιοκατάκριτοι δὲ, διότι θέλουν νὰ γίνωνται πειράνομοι ἰουδαῖοι ἐναντίον τῆς πατριωτικῆς ποῦ λέει:

Νόμοις πείθεσθαι Ἄλλοι ἴσους ἀν κάθε πολίτης ἤθελε νὰ παραβιάζῃ ἕνα νό-

μο ὁποιοῦνδήποτε ποῦ δὲν τοῦ ἀρέσει καὶ γιατί ἔτσι τὸ θέλει τὸ κέφι του.

Κάθε παραβάτης ἐνοῦ νόμου τιμωρεῖται, καὶ γι' αὐτὸ ἔγι-ναν καὶ ὑπάρχουν ἡ φυλακῆς. Κάνενοὺς δὲν ἀρέσει κηθόλου αὐτὸς ὁ νόμος τοῦ κρασιοῦ, ἀλλὰ σ' αὐτὸ φταῖνε οἱ πατέρες τοῦ ἔθνους, οἱ ὁποῖοι εἶναι ὄχι πατέρες ἀλλὰ καταστροφεῖδες.

Τώρα λοιπὸν, ἀγαπητοὶ Πατρινοὶ, θὰ πληρώσωμε τὸν φόρο καὶ θὰ ποῦμε καὶ ὄχι κ' ἄμὰν ἄμὰν καὶ σεβντίμ ἄμὰν τὰ ἔδια, καὶ τότε μόνο δὲν θὰ πληρώσωμε, ὅταν γίνῃ ἕνας ἄλ-λος νόμος ποὺ νὰ καταργᾷ αὐτὸν τὸν κρασοπίνιχτη νόμο, καὶ τὸν καταστήσῃ νόμο ἀγράφου, καὶ μὴ ἀκούτε κατὶ ἐξυπνοὺς μπουφίδες, ποὺ γιὰ νὰ λαοκοπήσουν, γράφουν στῆς ἐφημε-ρίδες καὶ σὰς προτρέπουν νὰ μὴ πληρώσετε.

Ἐγὼ ξέρω νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια καὶ ἄς σὰς κκοφανῆ, ξέρω δὲ ὅπως καὶ σεῖς ὅτι πάντοτε ἡ ἀλήθεια εἶναι πικρὴ καὶ μαλλότρα, ἀλλὰ εἶναι ἀλήθεια.

Ἀλήθεια δὲν λέω;

Μὰ εἴπαμε

χίλιας φοραὶς ὅτι ὅσοι θέλουν νὰ γράψουν τίποτα στὸν Παλιάρθρωπο πρέπει νὰ τὰ γράφουν σύντομα καὶ παστρικά καὶ ὄχι σὰν ὀρθοσκαλίεματα καὶ μὲ τέτοιο γράψιμο ποὺ δὲν μποροῦν ὅλοι οἱ τυφλόσοφοι νὰ τὰ βγάινουν, εἶναι ὄχι καρκατσέλες, ἀλλὰ μουτζούρες στὰ μούτρα ποῦ τῆς γράφουν.

Ὁά θυμᾶστε

πιστεύω ὅτι σὰς ἔγραφα, ὅτι ὁ δημόσιος ἀρχάχτορας κύριος Μελισινὸς ὅτι μετέθηκε στὴ Κολοκυθοῦ καὶ πῆρε ἀπὸ τὸν δημόσιον ὀφειλέτην Λυγουριώτην γιὰ φόρο ποῦ χρωστούσε τὸ 1882 δραχμαῖς 68 4)00 ὡς καθὼς καὶ 1,50 γιὰ τὸ πο-δοκῶπι του παρανόμως.

Αὐτὸ εἶναι ψέμματα, ἀλλὰ εἶναι ἀλήθεια, γιατί ὁ κ. Με-λυσινὸς δὲν πῆγε στὴν Κολοκυθοῦ ἀλλὰ ὁ κ. Δ. Α. Καραβᾶς, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε δώσει ὁ κ. Μελισινὸς τὸ διπλῶτυπον, καὶ ὁ ὁποῖος Καραβᾶς ἀρπάξε τὴν μιὰ καὶ πενήντα ἀπὸ τὸν γερο-δάκχο Λυγουριώτη, ὅπως τὸν λέη.

Τὸ πρᾶγμα, φίλοι μου εἶναι ἀπλούστατο καὶ ἐγὼ ἔγραψα τὴν ἀλήθεια, ἐκτὸς τοῦ ψέμματος ὅτι ὁ Μελισινὸς πῆγε, ἐνῶ πῆγε ὁ Καραβᾶς ἢ Καραβᾶς, δὲν ξέρω πῶς καλὰ καλὰ τὸν λέν, γιατί ἔχει τὸ ὄνομά του μιὰ καρκατσέλα χαμωμένο.

Τώρα τὸ ζήτημα εἶναι ἀπλούστατο. Ἡ Κολοκυθοῦ εἶναι προάστειο τῆς Ἀθῆνας, δηλαδή εἶναι Ἀθῆνα; = Εἶναι. = Μὲ τὶ λοιπὸν δικαίωμα αὐτὸς ὁ Καραβᾶς νὰ ζητήτῃ τὸ πο-δοκῶπι του;

Σὲ τοιοῦτη περίστασι ἄλλο δὲν μὰς μένει παρὰ οἱ κύριοι δημόσιοι ἀρχάχτορες νὰ πέρνουν λοντῶν καὶ νὰ γυρίζουν νὰ εἰσπράττουν τοὺς φόρους καὶ νὰ γυρεύουν νὰ τοὺς πληρώνουν τῆς ἀμαζιζδες τους οἱ φορολογούμενοι.

Εἶσατε ἀτιμοὶ ὅσοι δόσετε εἰς τὸ ἐξῆς μιὰ πεντάρα παρα-πάνω σὲ δημόσιο ἀρχάχτορα, ἀπὸ ὅσα γράφει τὸ χαρτί τοῦ φόρου μέσα, καὶ ὄχι μόνον αὐτὸ, ἀλλὰ ἔχετε καὶ τὸ δικαίω-μα, νὰ τοὺς σπάζετε στὸ ξύλο, ἅμα σὰς γυρεύουν καὶ μισὸ λεπτὸ παραπάνω ἀπὸ ὅσα σὰς γράφει τὸ διπλῶτυπο.

Δὲν μὰς φτάνουν τόσοι φόροι μόνο θέλουν νὰ μὰς φορολο-γοῦν καὶ οἱ ἀρχάχτορες ἰδιαίτερα;

Εἶμαι ἐνάντιος

στὴν Νέα Ἐφημερίς ποὺ γράφει πῶς τὰ στρατιωτικὰ γυμνά-σια τῶν νέων ποὺ θὰ γυμνάζωνται στὰ σχολεῖα εἶναι βλα-φτικὰ, ὡς καθὼς λέει ἕνας στρατάρχης γερμανὸς, τῆς λέω, ὅτι δὲν ξέρει τί λέει καὶ αὐτὴ καὶ ὁ στρατάρχης τῆς ὁ γερ-μανὸς.

Ἐγὼ εἶμαι παραπάνω ἀπὸ τριάντα χρονῶν ἄνθρωπος, καὶ ὅταν βλέπω καὶ ρίχνουν οἱ ἄλλοι ὡς καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ πιστόλια καὶ ντουφέκια, κλείνω τὰ μάτια καὶ τοὺς λέω πη-γαίνετε μακριὰ, πρᾶγμα ποὺ δὲν θὰ ὄλεγα ἀν ἀπὸ μικρὸς εἴξερα πῶς πιάνουν τὸ ὄπλο.

Εἶμαι σύμφωνος ὅτι δὲν πρέπει στοὺς νέους νὰ δίνονται ὀπλα γιὰτὶ εἶναι κούτροκέφαλα, καὶ κάνουν κακὴ χρῆσι τῶν ὀπλῶν, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει κανένα παραδειγμα στὸν κόσμο, ὅτ' καὶ τὰ μωρὰ παιδιὰ κάνουν ἐπανάστασι μὲ τὰ ψευτοτούφεκά τους, θαρρῶ πῶς ἀν τοῦτο γίνῃ κἀμμιὰ φορὰ θὰ ἦναι πρωτοφανῆς ἐπανάστασις παιδιῶν καὶ τιμὴ γιὰ τὴν Ἑλλάς ποῦ θὰ πρωτοκάνῃ αὐτὴν τὴν παιδιαίστικὴ ἐπανάστασι.

Ἐπειτα οἱ μαθηταὶ μαθόντες τὰ προκαταρκτικὰ γυμνά-σια καὶ τὴν μεταχειρῆσι τῶν ὀπλῶν ἀλαφρύνονται ὅταν ἐρ-θουν στρατιώταις ἀπὸ τὸ ἐν-δυὸ καὶ τὸ φέρτε ἀρι, γιατί θὰ τὰ ξέρουν καλλίτερα καὶ ἀπὸ τοὺς ἐξαμηνίτες στρατιώτες τοῦ Τρικούπη.

Κίνδυνος δὲ κανένας ἀπὸ τοὺς νέους δὲν ὑπάρχει διότι θὰ ἔχουν ὀπλα στὰ χεῖρά τους, διότι αὐτὰ τὰ ὀπλα βέβαια ὑ-στερα ἀπὸ τὰ γυμνάσια θὰ καταθέτονται σὲ δημόσιαις ὀπλο-θήκας τὰς ὁποίας θὰ φυλάγῃ πάλι ὁ ἐθνικὸς στρατός, ὥστε εἰς τὸ ζήτημα πάλι αὐτὸ τῆς ἀντιπολίτεψις, ἡμεῖς ἢ ἀντιπο-λίτεψις τὰ πλαστρώσαμε καὶ δὲν ξέρομε τί λέμε.

Ὁ σκοπὸς εἶναι ὅταν θέλωμε νὰ πολεμήσωμε ἕνα κακὸ, ἕνα σφάλμα τῆς κυβέρνησις, νὰ τὸ πολεμοῦμε μὲ λογικὰ ἐπιχει-ρήματα, καὶ ὄχι χάριν ἀντιπολίτεψις ἀπλῶς νὰ γράφωμε ἄρες μᾶρες.

Τί τὰ θέλετε τὰ πολλὰ λόγια εἶναι φτώχεια, μ' ἕνα λόγῳ τοὺς βουλῶμε τὸ στόμα καὶ ὁ λόγος εἶναι αὐτός:

«Οἱ ἀρχαῖοι προπάτορές μας ἐγόμναζαν τοὺς νέους στὴν ὀπλακαὶ ἀπὸ μωρὰ παιδιὰ, καὶ ἢ ὄχι;

Ναὶ, ναί.

Λοιπὸν ἴσους, καὶ νὰ ἐκδοῦν ὅσα καὶ ἄλλοι καὶ ἄλλοι.

Σ' ἄλλαις μωραῖς νὰ χτυπήσωμε τὸν Τρικούπη καὶ ὄχι στὰ καλὰ καὶ χρήσιμα. Νὰ ἡμαστε δίκαιοι.

Μία ἐφημερίς

ἡ Καρτερία, (μὴ θαυμάζετε ὅτι ἀκούτε πρώτη φορὰ τὸ ἔνομα τῆς), ἔγραψε πῶς τάχα ἡ κυβέρνησις θὰ βάνῃ ὑποψῆφι προ-ἔδρο τῆς βουλῆς τὸν κ. Λομπάρδο.

Ἄν αὐτὸ ἦναι ἀλήθεια, δὲν ἔχω τίποτα ἄλλο νὰ πῶ, παρὰ ἢ παλαβὸς εἶναι κείνος ποῦ ἔγραψε αὐτὰ, ἢ ὁ Λομπάρδος ἐ-παλαβῶσε.

Ἄλλὰ, ὡς καθὼς ἀκούω, ὁ Λομπάρδος ἐπὶ τοῦ παρὸν τὰ ἔχει σωστὰ καὶ δὲν ἐφτασε σὲ τόση παλαβομάρα ὥστε ν' ἀ-φήσῃ τὸ ὑπουργιλίκι καὶ νὰ γίνῃ ἕνας καρκαγιόζ μπερνετς πρόεδρος τῆς βουλῆς, ποῦ νὰ τοῦ λέν σῆκω, σῆκω, κάτσε, κάτσε.

Ἄστε τα αὐτὰ καὶ πιάστε τοῦτα γιατί δὲν πιάνουν τόπο, γιατί δὲν ἔχουν τὸν τόπο τους.

Ὅσοι ἀπὸ τοὺς Μαυροβουνιώτας

εἶναι στὴν ἐσχάτη ἀπελπίσια προσκαλοῦνται τὴν Κυριακὴ στῆς δυὸ ὕστερα ἀπὸ τὸ μεσημέρι νὰ ἔρθουν στὸ σπίτι μου νὰ τοὺς μοιράσω τῆς ὀλίγαις δραχμαῖς ποὺ μούστειλαν γι' αὐτοὺς, ἀλλοιώτικα θὰ τῆς φάγω καὶ ἄς ἔχουν νὰ λαβαίνουν.

Καὶ πάλι παρακαλῶ

ὡς καὶ παραπάνω, ὅσοι μοῦ στέλνετε γράμματα νὰ ὑπογρά-φεστε, ἀλλοιώτικα θὰ τὰ στέλνω στὸν ἀπόπατο καὶ μὲ συμ-πάθειο, καὶ τιμὴ στὰ μούτσουνα σας.

Κύριε προθυπουργέ

λάβε, παρακαλῶ ἕνα γράμμα ποῦ σοῦ στέλνω γιὰ κατὶ παρα-πόνα ποῦ σοῦ κάνουν ἀπὸ τὴν Ἀμφίσσα γι' ἕνα κἀποιον Ἀνέγγον ληστὴν τοῦ ὁποῖου τὰ μασκαροχάμπαρα τὰ διαβᾶ-ζεις μέσα στὸ γράμμα, τὸ ὁποῖον ἔστω μὲ τὸ νὰ σοῦ τὸ στέλ-νω ἐμπιστευτικῶς σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ τὸ ἐπιστρέψῃς, γιὰ νὰ τὸ δημοσιέψω ὅταν ἴδῃν θὰ κάνῃς τίποτα, νὰ ξεθυμᾶνωμε τὸ ἐλάχιστο, καὶ τότε μὴ σώσης καὶ μὴ φάσης νὰ κάνῃς τὰ καλὸ.

Ἄει στὸ διάσλο, θεομπάιχτη.

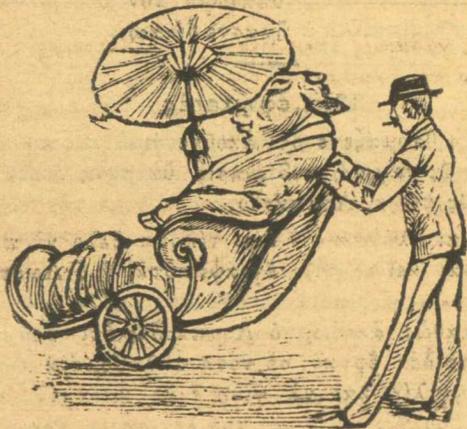
Ο τίσις εθνικός στρατός του Τρικούπη, πού θά πάρη την Πόλι.

Κύριε Παλιάνθρωπε.

Τί γίνεται σέ παρακαλώ τό λαχείον του βραχιολιού δια τό όπιον και άλλοτε ειχε; γραφει κάτι τι; Ζητούμε πληροφορίας διότι πέρασε αρκετός καιρός.

Ένας πού έχει αγοράσει εξ λαχεία.

Σημ. «Παλιάνθρωπε. Θά άπαντήση δια τελευταίαν φοράν ό ενδιαφερόμενος, και αν δεν άπαντήση αυτός θ' άπαντήσω εγώ, αν και καθόλου δεν είμαι σ' αυτή την ύπόθεσι ανακατωμένος.

Χρυσογάδαρος στη μεγαλύτερη του δόξα.

Ο Βασιλέας

έδωσε προχτές στο δημοτικό συμβούλιο μιá ρομπατοσίνα και ένα μπάτσο πού τον έφραγαν και καθισαν κάτω οι κύριοι δημοτικοί συμβουλάτορες και ιδίως ό πρόεδρος των Φιλήμων, και χάναν πώς δεν τον κατάλαβαν.

Στόν λόγο πού άπάγγειλαν στην αύτου βασιλειότητα, είπε

Τό πρώτο άλογο πού θά τικήση στο ίπποδρόμο.

ό κύριος Φιλήμονας πώς παρακαλούν την βασίλισσα να αναλάβη υπό την προστασία της τα δημοτικά άγαθοεργά καταστήματα.

Αυτή ή πρότασι ήτανε τόσο γελοία όσο και έξευτελιστική, γιατί από τό ένα μέρος έκολάκευαν την βασίλισσα χαμερπέστατα, και από τό άλλο έδειξαν πώς ότι, τό κύριον δημοτικόν συμβούλιον δεν είναι σε κατάσταση να διοικήση τα δημοτικά καταστήματα και προσκαλούν την βασίλισσα, σάν να ήναι κάμμια παραπίνα να πάη να τα προστατεύση.

Όταν εγώ γκάριζα πώς τό νοσοκομείο τό δημοτικό, τό νηπιακό όρφανοτροφείο και τα λοιπά, αν υπάρχουν, δημοτικά καταστήματα είναι στην έσχάτη παραλυσία και συμβαίνουν μέσα τα και τα, σεις τα πέρνατε για υπερβολαίς, άλλ' ό βασιλέας διάβαζε τον Παλιάνθρωπο και έβλεπε τα ρεζιλίκια πού γράφαμε για τα δημοτικά και άλλα καταστήματα και τα όποια βγήκαν όλα στα φώρα, και για αυτό άπάντησε στο δημοτικό συμβούλιο νέτα σχετικά τα εξής :

«Η Βασίλισσα δέχεται να λάβη υπό την προστασίαν της τα ιδρύματα του δήμου τούτου, εαν ή προστασία αύτη μέλλει να καταστή πραγματική και ούχι επί ψελφ' ονόματι.»

Άλλοις λόγοις δηλαδή και φέρ' είπειν και ήγουν, είπε ό βασιλέας μας στο δημοτικό συμβούλιο, ξεκουμπίσου από δω, και ή βασίλισσα ρεζίλης δεν γίνεται.

Τα κατάλαβες, φιλαράκο μου Φιλήμων; Τα κατάλαβες να λές.

Ψυχή μου κουζίνα, μάτς.

Γειά σου

Γιωργό, εγώ σ' έπερνα για κουτό άνθρωπο, μα ου είσαι όπως και φαίνεσαι πιο ξυπνός από μένα.

Έννοείται οίκοθεν ότι όμιλώ για τον Σιβιτανίδη πού τα κατάφερε πάλι με την Έθνική Φωνή του.